



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: N. V. Ch.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem se sídlem v Teplicích, ul. Dlouhá 31/63, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební 61, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2009, č. j. 840/DS/2009, ev.č. 41717/2009/Ne,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 10. 3. 2009, č. j. 840/DS/2009, ev. č. 41717/2009/Ne, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **10.640,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 10. 3. 2009, č. j. 840/DS/2009, ev. č. 41717/2009/Ne, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odbor správních činností, ze dne 23. 1. 2009, č. j. MgMT/102894/2008/PŘ/Ša (*pozn. soudu: v rozhodnutí nesprávně uvedeno č. j. MgMT/025927/2008/PŘ/Ša*), kterým byly zamítnuty jeho námitky proti Oznámení o dosažení 12 bodů v registru řidičů a výzvě k odevzdání řidičského průkazu ve smyslu ust. § 123c odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na poz. komunikacích“), ze dne 28. 1. 2008, č. j. OSČ-ŘP/2008/B-96/Ša. Současně žalobce požadoval, aby soud žalovanému uložil uhradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě namítl, že žalovaným označené přezkoumávané rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu obsahuje totožné číslo jednací, jako rozhodnutí, které již bylo odvolacím orgánem zrušeno.

Dále žalobce namítl, že prvoinstanční správní orgán nerespektoval ust. § 123e odst. 1 písm. a) zákona o provozu na poz. komunikacích, když neodečetl žalobci 4 body, jak mu toto ustanovení ukládá přesto, že nárok žalobci již vznikl nejpozději dne 12. 10. 2008.

Žalobce taktéž namítl, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, o kterém bylo rozhodováno žalobou napadeným rozhodnutím, nemá náležitosti zákonem předepsané, zejména neobsahuje ta ustanovení hmotněprávních a procesněprávních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno.

Vedle toho je žalobce přesvědčen, že správní orgán porušil ust. § 36 odst. 1, odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož neprohlásil, dokdy může žalobce činit návrhy ani žalobci nedal možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Rovněž tak žalobce bez jakékoliv bližší konkretizace namítl, že motorové vozidlo řídila osoba blízká ve smyslu ust. § 116 občanského zákoníku a nikoliv žalobce.

Dále žalobce namítl, že v rámci řízení před prvoinstančním správním orgánem nebyl předvolán k ústnímu jednání konanému dne 21. 1. 2008, a proto nebyly splněny zákonné podmínky pro rozhodnutí bez jeho účasti.

Žalobce taktéž uvedl, že lze předpokládat, že pro dodržení práva na spravedlivý proces v daném řízení měl správní orgán zkoumat, kde přesně je radar instalován, zda, kdy a kterým orgánem byla kontrolována přesnost jeho měření, jaká je odchylka v měření tohoto konkrétního radaru apod. V odůvodnění rozhodnutí však o takovém zjišťování není žádná zmínka, tudíž lze předpokládat, že zde správní orgán není nestranným správním orgánem povolaným zákonem k projednávání přestupků, nýbrž je dalším orgánem moci výkonné. Tím pak ale nemohla být naplněna příslušná ustanovení správního řádu, zákona o provozu na poz. komunikacích a také zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“).

V návaznosti na to pak žalobce namítl, že podle ust. § 124 odst. 5 písm. l) zákona o provozu na poz. komunikacích obecni úřad s rozšířenou působností projednává námítky a rozhoduje ve věci záznamu o počtu řidičem dosažených bodů v bodovém hodnocení, přičemž toto řízení podléhá režimu správního řádu, a proto je jakožto příslušný správní orgán povinen plnit povinnosti tímto zákonem mu uložené. Žalobce má za to, že dle ust. § 129 zákona o provozu na poz. komunikacích se vztahuje správní řád i na rozhodování dle ust. § 123f téhož zákona, avšak správní orgán v jeho případě podle správního řádu nepostupoval, když zejména porušil ust. § 2 odst. 1, ust. § 3, § ust. 4 odst. 2, odst. 3, odst. 4, ust. § 33, ust. § 36 odst. 1, odst. 3, ust. § 46, ust. § 68, ust. § 69 správního řádu.

Dle žalobce prvoinstanční správní orgán se neřídil ani právním názorem žalovaného jakožto odvolacího orgánu, který jím byl vysloven v jeho předchozím zrušujícím rozhodnutí, když v rozhodnutí neuvedl, ač tak dle žalovaného učinit měl, jak se vypořádal s návrhy a námítkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V této souvislosti žalobce podotkl, že tuto skutečnost prvoinstanční správní orgán zčásti ani nemohl uvést, když žalobci nedal možnost něco navrhnout a ani mu nedal možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním.

Žalobce rovněž vyjádřil přesvědčení, že ze strany prvoinstančního správního orgánu nebylo také respektováno to, co žalovaný jakožto odvolací orgán uvedl v jeho předchozím zrušujícím rozhodnutí o obsahu odůvodnění, neboť v odůvodnění není zejména uvedeno, kdy rozhodnutí v blokovém řízení nabylo právní moci, není uveden ani čas spáchání přestupku ani místo zjištění přestupku, není uvedena registrační značka ani typ vozidla, kterým měl být přestupek spáchán. Dle žalobce pak vymezení skutkového děje tímto nedostatečným způsobem pak způsobuje natolik neurčitý popis skutku, že ho lze zaměnit s jinými. Pokud se pak jedná o přestupky řešené v blokovém řízení, tak dle žalobce nelze v odůvodnění rozhodnutí pominout číslo pokutového bloku.

A závěrem žalobce shrnul, že nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí je s ohledem na shora uvedené spatřována v tom, že postupem správních orgánů obou stupňů bylo porušeno ust. § 2, ust. § 3, § ust. 4 odst. 1, odst. 2, odst. 3, odst. 4, ust. § 36 odst. 1, odst. 3, ust. § 46, ust. § 51, ust. § 68 odst. 2, ust. § 69 správního řádu, ust. § 77 zákona o přestupcích a čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Na podporu důvodnosti podané žaloby pak žalobce obecně odkázal na důkazní prostředky, a to v podobě spisu žalovaného, dále spisu Komise pro projednávání přestupků Magistrátu města Teplice, dále videozáznamů z kamer a výsledku svědků.

Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, neboť rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v souladu s platnými právními předpisy, vycházejí ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a obsahují předepsané náležitosti. Dále uvedl, že v zásadě se všemi námitkami, které žalobce uplatnil v žalobě, se již zabýval v rámci odvolacího řízení, což vyplývá i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

K námitce, že prvoinstanční rozhodnutí, které je řešeno žalobou napadeným rozhodnutím, obsahuje totožné číslo jednací, které již bylo odvolacím orgánem zrušeno, pak žalovaný uvedl, že předešlá rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu sice byla skutečně zrušena, avšak věc byla vrácena prvoinstančnímu správnímu orgánu k novému projednání. Jelikož řízení o námitce zastaveno nebylo, změnil se u jednotlivých rozhodnutí pouze datum jejich vydání a číslo jednací přidělené projednávané věci až do pravomocného ukončení zůstává nezměněno.

Ve vztahu k námitce, že prvoinstanční správní orgán nerespektoval ust. § 123e odst. 1 písm. a) zákona o provozu na poz. komunikacích, když neodečetl žalobci 4 body, jak mu toto ustanovení ukládá přesto, že nárok žalobci již vznikl nejpozději dne 12. 10. 2008, žalovaný podotkl, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí již bylo žalobci vysvětleno, že tuto námitku by bylo vhodné uplatnit u příslušného registru vozidel. Dle žalovaného totiž v předmětném případě bylo projednáváno odvolání žalobce proti rozhodnutí o námitkách podaných proti oznámení o dosažení 12 bodů ke dni 10. 10. 2007 a výzvě k odevzdání řidičského průkazu z důvodu pozbytí řidičského oprávnění ze dne 28. 1. 2008. Na základě výše uvedeného proto nemůže být pochyb o tom, že žalobce ke dni 10. 10. 2007 počtu 12 bodů podle bodového hodnocení porušením konkrétních povinností stanovených zákonem o provozu na poz. komunikacích, jimž odpovídá příslušná kvalifikace přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 zákona o přestupcích, dosáhl.

K námitce, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, o kterém bylo rozhodováno žalobou napadeným rozhodnutím, nemá náležitosti zákonem předepsané,

zejména neobsahuje ta ustanovení hmotněprávních a procesněprávních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno, žalovaný vyjádřil přesvědčení, že tato námitka je neopodstatněná, navíc žalobce neuvedl kterých ustanovení a jakých zákonů se tato námitka týká.

Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou žalobce, že nebyl před vydáním rozhodnutí seznámen s jeho podklady a že mu nebyl dán prostor pro uplatnění námitek. Ze spisu dle žalovaného vyplývá, že právní zástupce žalobce, jemuž byla udělena generální plná moc a tedy jeho kroky je možno považovat za kroky žalobce, se na základě pozvání ze dne 12. 1. 2009, v němž byl mj. poučen o tom, že mu bude umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, dostavil k prvoinstančnímu správnímu orgánu dne 22. 1. 2009. A z protokolu ze dne 22. 1. 2009 pak vyplývá, že právnímu zástupci žalobce byla dána možnost nahlédnout do spisu a bylo mu pořízeno 7 fotokopii oznámení o uložení blokových pokut. V této souvislosti žalovaný podotkl, že právní zástupce žalobce se k podkladům pro rozhodnutí přes náležité poučení nevyjádřil, ani k nim nevznnesl námítky. Jelikož prvoinstanční správní orgán toto považoval za krok žalobce a do vydání rozhodnutí spis nedoplnil o žádnou další písemnost, neměl důvod žalobce opětovně předvolávat.

K námitce, že motorové vozidlo řídila osoba blízká ve smyslu ust. § 116 občanského zákoníku a nikoliv žalobce, žalovaný uvedl, že žalobce nespecifikoval, jakého přestupku se tato jeho námitka týká. Navíc dle žalovaného uložení pokuty v blokovém řízení, je řízení o přestupku pravomocně ukončeno. Ze spisového materiálu přitom vyplývá, že žalobci byly všechny pokuty, které jsou prvoinstančním správním orgánem v jeho rozhodnutí uvedeny, uloženy Městskou policií Dubí v blokovém řízení a mají tedy charakter pravomocného rozhodnutí. Ve všech dotýčných případech se tedy jednalo o přestupky, které byly projednány uložení pokuty v blokovém řízení. Podle ust. § 84 odst. 1 zákona o přestupcích přitom platí, že přestupek lze projednat v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit, přičemž podle ust. § 84 odst. 2 téhož zákona se proti uložení pokuty nelze odvolat. Z oznámení o uložení blokových pokut je zřejmé, že žalobce pokuty zaplatil a své pozdější námítky neuplatnil. Proto žalovaný žalobcovu námitku, že vozidlo v době spáchání přestupku řídila osoba blízká, hodnotí jako účelovou a vznesenou ve snaze vyhnout se odpovědnosti a následkům za své protiprávní jednání.

Dále žalovaný k námitce, že v rámci řízení před prvoinstančním správním orgánem nebyl žalobce předvolán k ústnímu jednání konanému dne 21. 1. 2008, a proto nebyly splněny zákonné podmínky pro rozhodnutí bez jeho účasti, nad rámec dosud uvedeného podotkl, že neprobíhalo řízení o přestupku, nýbrž řízení o námitkách týkajících se záznamu 12 bodů v registru řidičů.

K žalobcovým námitkám, že v daném řízení měl správní orgán zkoumat, kde přesně je radar instalován, zda, kdy a kterým orgánem byla kontrolována přesnost jeho měření, jaká je odchylka v měření tohoto konkrétního radaru apod., žalovaný uvedl, že správní orgán příslušný k záznamu bodů nenese důkazní břemeno ohledně prohlášení viny či nevinu řidiče, neboť tato řízení již byla pravomocně ukončena a tato pravomocná rozhodnutí správní orgán v souladu s ust. § 123b odst. 1 zákona o provozu na poz. komunikacích pouze zaznamenal do registru řidičů. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že předmětem řízení o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu o námitkách podle ust. § 123f odst. 1 zákona o provozu na poz. komunikacích není otázka přezkumu konkrétních deliktů jednání řidiče a jim odpovídající právní kvalifikace přestupků, o kterých pravomocně rozhodly příslušné policejní orgány nebo obecní úřady s rozšířenou působností. Vedle toho upozornil na skutečnost, že v souladu s ust.

§ 123f odst. 4 zákona o provozu na poz. komunikacích dochází k přerušení běhu lhůt podle ust. § 123c odst. 3 téhož zákona, jestliže řidič podá námitky proti provedení záznamu, jímž bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, s tím, že běh lhůt se pak přerušuje ode dne doručení námitek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do dne, kdy rozhodnutí o námitkách nabude právní moci.

Žalovaný nesouhlasí ani s námitkami, že správní orgán v předmětném řízení údajně nepostupoval v souladu se správním řádem. Ve vztahu k těmto námitkám pak podotkl, že z předložené dokumentace je zřejmé, že příslušná lhůta 5 pracovních dnů k provedení záznamu v registru řidičů zakotvená v ust. § 123b odst. 1 písm. b) zákona o provozu na poz. komunikacích byla ve všech případech před správním orgánem zachována. Dále žalovaný zopakoval, že správní orgán v daném případě nenese důkazní břemeno ohledně prohlášení viny či nevin žalobce v jednotlivých řízeních o přestupku, neboť tato řízení již byla pravomocně ukončena a tato pravomocná „rozhodnutí“ správní orgán v souladu s ust. § 123b odst. 1 písm. b) zákona o provozu na poz. komunikacích pouze zaznamenal do registru řidičů. Všechna oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení Městskou policií v Dubí jsou přitom řádně zpracována a byla odeslána prvoinstančnímu správnímu orgánu, kde je jeho pracovníci vložili do registru řidičů s příslušným záznamem na tato oznámení. Žalovaný trvá na tom, že přezkoumávání a projednávání záznamů v kartě řidiče není předmětem řízení o odvolání do rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů podle ust. § 123f odst. 1 zákona o provozu na poz. komunikacích.

Taktéž žalovaný odmítl jako neopodstatněnou námitku o tom, že se prvoinstanční správní orgán neřídil právním názorem žalovaného jakožto odvolacího orgánu, který jím byl vysloven v jeho předchozím zrušujícím rozhodnutí, když v rozhodnutí neuvedl, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Žalovaný ve vztahu k této námitce upozornil na skutečnost, že již v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že nezjistil zásadní pochybení prvoinstančního správního orgánu při vydání jeho rozhodnutí.

Vedle toho žalovaný neshledává jako opodstatněnou ani námitku o tom, že ze strany prvoinstančního správního orgánu nebylo rovněž respektováno to, co žalovaný jakožto odvolací orgán uvedl ve svém předchozím zrušujícím rozhodnutí o obsahu odůvodnění, neboť údajně v odůvodnění není zejména uvedeno, kdy rozhodnutí v blokovém řízení nabylo právní moci, není uveden ani čas spáchání přestupku ani místo zjištění přestupku, není uvedena registrační značka ani typ vozidla, kterým měl být přestupek spáchán, a nebyla uvedena čísla pokutových bloků. Neopodstatněnost této námitky dle žalovaného vyplývá z faktu, že v rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu veškeré tyto skutečnosti uvedeny jsou. V návaznosti na to pak žalovaný uvedl, že jím předkládaný správní spis obsahuje jednotlivá oznámení přestupků od Městské policie Dubí, na základě kterých žalobce dosáhl počtu 12 bodů podle bodového hodnocení porušením konkrétních povinností stanovených zákonem o provozu na poz. komunikacích, a současně tato jednotlivá oznámení zevrubně odcitoval.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně vyjádřil souhlas a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1

písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny, což soud více rozvede ještě níže.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu a zejména pak odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícímu rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu dospěl soud k závěru, že na základě předmětné žaloby obsahující značné množství zjevně nedůvodných námitek, které již byly v zásadě v identické podobě uplatněny v rámci odvolacího řízení před žalovaným, je nutno rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

K námitce, že prvoinstanční rozhodnutí, které je řešeno žalobou napadeným rozhodnutím, obsahuje totožné číslo jednací, které již bylo odvolacím orgánem zrušeno, soud uvádí, že toto tvrzení odpovídá skutečnosti. Nicméně je třeba doplnit, že tato skutečnost nepochybně byla způsobena tím, že předchozí dvě zamítavá rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu o námitkách žalobce proti záznamu 12 bodů v registru řidičů ke dni 10. 10. 2007 a výzvě k odevzdání řidičského průkazu ze dne 28. 1. 2008 dle ust. § 123c odst. 3 zákona o provozu na poz. komunikacích, a to ze dne 13. 3. 2008, č. j. MgMT/025927/2008/PŘ/Ša, a ze dne 30. 7. 2008, č. j. MgMT/102894/2008/ŘP/Ša, byla k žalobcovým odvoláním rozhodnutími žalovaného, a to ze dne 11. 7. 2008, zn. 3495/DS/08/1114922/Hyk, a ze dne 1. 12. 2008, zn. 3495/DS/08/174185/Hyk, zrušena pro zjištěná procesní pochybení a věc vrácena prvoinstančnímu správnímu orgánu k dalšímu řízení. Poté, co prvoinstančnímu správnímu orgánu byl žalovaným vrácen již podruhé předmětný případ k dalšímu projednání, bylo věci přiděleno identické číslo jednací, jaké bylo věci přiděleno poprvé, co věc byla žalovaným vrácena k dalšímu projednání. Z tohoto důvodu již v pořadí třetí vydané rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 23. 1. 2009, které předchází žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného, nese stejné číslo jednací, tj. č. j. MgMT/102894/2008/ŘP/Ša, jako v pořadí druhé vydané rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 30. 7. 2008. Přes shodná čísla jednací obou rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu jsou obě rozhodnutí nezaměnitelná s ohledem na odlišná data jejich vydání, a proto předmětná námitka nemá dle názoru soudu vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 10. 3. 2009 a jemu předcházejícímu rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 23. 1. 2009, tak jak byly soudem specifikovány v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. V této souvislosti podotýká, že prvoinstančním správním orgánem použité označení příslušného rozhodnutí arabskými číslicemi a písmeny, které nazývá číslem jednacím, *de facto* spíše odpovídá označení spisové značky, pro kterou je charakteristické, že jako taková je neměnná pro určitý případ, zatímco číslo jednací má vedle neměnného základního označení, které se zpravidla kryje se spisovou značkou, i přídatné označení k jednotlivým listinám, které tvoří obsah správního spisu. Jinými slovy to pak v praxi znamená, že v pravém slova smyslu užívané označování jednotlivých listin čísly jednacími přispívá k přesnější identifikaci dotyčné listiny, když vedle data vydání i číslo jednací *a priori* v sobě nese jistou nosnou informaci.

V návaznosti na právě uvedené a svoji poznámku učiněnou v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku však soud potřebuje ještě zmínit, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, a to v jeho enunciátu, výroku i odůvodnění, nesprávně uvedl číslo jednací rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 23. 1. 2009, které bylo předmětem jeho přezkumu, když namísto č. j. MgMT/102894/2008/PŘ/Ša nesprávně uvedl č. j. MgMT/025927/2008/PŘ/Ša. Toto nesprávné uvedení čísla jednacího rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 23. 1. 2009, na které nebylo nikým z účastníků poukazováno, soud ovšem nevyhodnotil jako vadu způsobující nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) pro nesrozumitelnost či dokonce způsobující jeho nicotnost, když toto nesprávné uvedení čísla jednacího rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 23. 1. 2009 je nepochybně prostou písařskou chybou, když z celého kontextu rozhodnutí žalovaného, kterému plně koresponduje obsah předloženého správního spisu, je jednoznačně zřejmé, že předmětem rozhodovací činnosti žalovaného v dotyčném odvolacím řízení je právě rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 23. 1. 2009, č. j. MgMT/102894/2008/PŘ/Ša, jež ostatně žalovaný označoval správným datem jeho vydání, tj. datem 23. 1. 2009.

Pokud žalobce namítal, že prvoinstanční správní orgán nerespektoval ust. § 123e odst. 1 písm. a) zákona o provozu na poz. komunikacích, když neodečetl žalobci 4 body, jak mu toto ustanovení ukládá přesto, že nárok žalobci již vznikl nejpozději dne 12. 10. 2008, tak tuto námitku vyhodnotil v předmětném řízení, tj. v řízení proti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů o námitkách žalobce proti záznamu 12 bodů v registru řidičů ke dni 10. 10. 2007 a výzvě k odevzdání řidičského průkazu z důvodu pozbytí řidičského oprávnění ze dne 28. 1. 2008, jako námitku nemající naprosto žádný význam na posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Případný odečet 4 bodů žalobci v registru řidičů měl totiž dle tvrzení žalobce údajně nastat nejpozději ke dni 12. 10. 2008, zatímco záznam 12 bodů v registru řidičů za přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 zákona o přestupcích, k nimž mělo dojít v rozmezí od 10. 9. 2007 do 10. 10. 2007, byl proveden již ke dni 10. 10. 2007. Soud se přitom shoduje se žalovaným, že žalobce má možnost uplatnit námitku o neodečtení 4 bodů z registru řidičů nejpozději ke dni 12. 10. 2008 u příslušného registru vozidel a iniciovat případné zjednání nápravy v tomto směru.

Rovněž tak námitku žalobce o tom, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, o kterém bylo rozhodováno žalobou napadeným rozhodnutím, nemá náležitosti zákonem předepsané, zejména když údajně neobsahuje ta ustanovení hmotněprávních a procesněprávních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno, vyhodnotil soud jako zjevně neopodstatněnou. Rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu nepochybně má veškeré zákonem předepsané náležitosti a taktéž obsahuje všechna pro případ relevantní ustanovení hmotněprávních i procesněprávních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno, přičemž pro úplnost soud podotýká, že ke shodnému zjištění dospěl i ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného.

Jako zcela nedůvodnou soud vyhodnotil i námitku žalobce o tom, že nebyl před vydáním rozhodnutí seznámen s jeho podklady a že mu nebyl dán prostor pro uplatnění námitek. Z obsahu správního spisu k této námitce soud zjistil, že žalobce v dotyčném správním řízení, a to počínaje již řízením před prvoinstančním správním orgánem, byl zastoupen svým právním zástupcem na základě neomezené plné moci ze dne 14. 2. 2008. Dále soud z obsahu předloženého správního spisu zjistil, že před vydáním výše citovaného prvoinstančního rozhodnutí ze dne 23. 1. 2009 byla právnímu zástupci žalobce dne 14. 1.

2009 řádně doručena pozvánka ze dne 12. 1. 2009, č. j. MgMT 102894/2008/Ša, v níž mu bylo uděleno poučení ve smyslu ust. § 36 odst. 1, odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v předmětné věci před vlastním vydáním rozhodnutí, s tím, že předběžně byl termín stanoven na den 16. 1. 2009 s možností sjednání jiného termínu. Právní zástupce této možnosti využil, když dne 22. 1. 2009 se dostavil před prvoinstanční správní orgán za účelem seznámení se se spisovým materiálem, přičemž mu bylo umožněno nahlédnout do spisového materiálu a také mu bylo pořízeno 7 fotokopíí oznámení Městské policie Dubí o uložení blokové pokuty žalobci za přestupky na úseku dopravy, jak vyplývá z řádně vyhotoveného protokolu o ústním jednání z téhož dne, který bez jakýchkoliv výhrad vlastnoručně podepsal i právní zástupce žalobce. Jednalo se celkem o 7 oznámení ze dne 10. 10. 2007 o uložení 7 pokut v blokovém řízení žalobci za 7 přestupků spáchaných na úseku dopravy v rozmezí od 10. 9. 2007 do 10. 10. 2007, č. j. MP-17-1363/07, č. j. MP-17-1364/07, č. j. MP-17-1365/07, č. j. MP-17-1374/07, č. j. MP-17-1375/07, č. j. MP-17-1366/07 a č. j. MP-17-1362/07, a to v 6 případech v podobě překročení maximální dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h a v jednom případě v podobě překročení maximální dovolené rychlosti v obci o více než 20 km/h. Na tomto místě soud považuje za potřebné zmínit, že právní zástupce žalobce přes náležité poučení o procesních právech v daném stádiu správního řízení se ke shromážděným podkladům nijak nevyjádřil a ani vůči nim nevznnesl žádné námitky. Z právě uvedeného vyplývá, že prvoinstanční správní orgán poskytl dne 22. 1. 2009 žalobci prostor k seznámení se s podklady rozhodnutí a pro uplatnění případných námitek tak, jak předvídá ust. § 36 odst. 1, odst. 3 správního řádu. Dle těchto ustanovení totiž v zásadě platí, že účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci musí být dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, s tím, že účastníci jsou oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, přičemž správní orgán může (a tedy obligatorně nemusí) usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy. S ohledem na dosavadní průběh správního řízení, kdy žalobce z hlediska návrhů na provedení dokazování či vyjadřování se k věci nebo ke shromážděným podkladům byl naprosto pasivní, je soud současně toho názoru, že prvoinstanční správní orgán legitimně nepřikročil k vydání ještě samostatného usnesení ve smyslu ust. § 36 odst. 1 správního řádu, v němž by prohlásil, dokdy mohou účastníci činit své návrhy na dokazování a jiné návrhy. Na druhou stranu k tvrzení žalobce, že správní orgán pochybil, jelikož neprohlásil, dokdy může žalobce činit návrhy, je však třeba poznamenat, že ze správního spisu nevyplývá, že by prvoinstanční správní orgán před vydáním svého rozhodnutí výslovně vyznamenal žalobce o tom, kdy hodlá vydat rozhodnutí ve věci, čímž by žalobce získal povědomost, dokdy případně může činit své návrhy na dokazování a jiné návrhy. V tomto směru se tak prvoinstanční správní orgán dopustil dílčího procesního pochybení. Ve vztahu k dotyčnému tvrzení, když žalobcem nebylo specifikováno, zda se týká prvoinstančního správního orgánu či žalovaného, soud pro úplnost uvádí, že v rámci odvolacího řízení před žalovaným dle obsahu správního spisu neshledal, že by byla porušena žalobcova práva ve smyslu ust. § 36 odst. 1, odst. 3 správního řádu. S ohledem na obsah žalobcova odvolání, v němž jakkoliv nenavrhopval provedení dalšího dokazování, ač tak dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu nepochybně učinit mohl, a skutečnost, že i žalovaný se spokojil s dosud obstaranými podklady pro vydání svého rozhodnutí, dle názoru soudu totiž byly dány podmínky proto, aby žalovaný v rámci odvolacího řízení ve věci rozhodl tzv. od stolu. Pokud ovšem žalovaný nepřikročil k doplnění spisového materiálu, již nebylo nutné, aby v tomto stádiu správního řízení žalovaný opětovně poskytoval prostor žalobci k seznámení se s podklady rozhodnutí a pro uplatnění případných námitek tak, jak předvídá ust. § 36 odst. 1, odst. 3 správního řádu.

Soud rovněž jako zjevně neopodstatněnou vyhodnotil i námitku žalobce o tom, že v rámci řízení před prvoinstančním správním orgánem nebyl žalobce předvolán k ústnímu jednání konanému dne 21. 1. 2008. V daném případě je nutné vycházet z nesporného faktu, že předmětné soudní řízení se týká správního řízení, které bylo se žalobcem zahájeno dne 31. 1. 2008, kdy mu bylo doručeno již výše citované Oznámení o dosažení 12 bodů v registru řidičů a výzvě k odevzdání řidičského průkazu ve smyslu ust. § 123c odst. 3 zákona o provozu na poz. komunikacích ze dne 28. 1. 2008. Z právě uvedeného je tak zřejmé, že prvoinstanční správní orgán se nemohl v dotyčném správním řízení dne 21. 1. 2008 dopustit nějakého porušení žalobcových procesních práv, když k tomuto datu ještě toto správní řízení prokazatelně nebylo se žalobcem zahájeno, neboť k tomuto zahájení, a to z moci úřední, ve smyslu ust. § 46 odst. 1 správního řádu, došlo až dne 31. 1. 2008, kdy žalobci bylo doručeno prostřednictvím pošty shora jmenované Oznámení o dosažení 12 bodů v registru řidičů a výzvě k odevzdání řidičského průkazu ze dne 28. 1. 2008.

Jako nedůvodnou soud vyhodnotil i námitku žalobce o tom, že prvoinstanční správní orgán se neřídil právním názorem žalovaného jakožto odvolacího orgánu, který jím byl vysloven v jeho předchozím zrušujícím rozhodnutí, když v rozhodnutí neuvedl, ač tak dle žalovaného učinit měl, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Z odůvodnění dotyčného prvoinstančního rozhodnutí nepochybně vyplývá, a to z posledního odstavce str. 2, že prvoinstanční správní orgán se výslovně vymezil k žalobcovým námitkám ze dne 14. 2. 2008 vzneseným vůči již výše citovanému Oznámení o dosažení 12 bodů v registru řidičů a výzvě k odevzdání řidičského průkazu ze dne 28. 1. 2008. Na tomto místě je přitom zapotřebí současně opakovaně dodat, že v průběhu předmětného správního řízení žalobce byl z hlediska návrhů na provedení dokazování či vyjadřování se k věci nebo ke shromážděným podkladům naprosto pasivní, a proto z logiky věci se prvoinstanční správní orgán nemohl vypořádávat s návrhy či vyjádřeními žalobce, když z jeho strany nebyly žádné učiněny, přestože žalobci před vydáním prvoinstančního rozhodnutí byla dána dne 22. 1. 2009 možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a byl mu dán prostor pro uplatnění případných námitek tak, jak předvídá ust. § 36 odst. 1, odst. 3 správního řádu.

Soud taktéž jako zcela nedůvodné posoudil i žalobcovo tvrzení o tom, že ze strany prvoinstančního správního orgánu nebylo respektováno to, co žalovaný jakožto odvolací orgán uvedl v jeho předchozím zrušujícím rozhodnutí o obsahu odůvodnění, neboť v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí není zejména uvedeno, kdy rozhodnutí v blokovém řízení nabylo právní moci, nejsou uvedena čísla pokutových bloků, není uveden ani čas spáchání přestupku ani místo zjištění přestupku, není uvedena registrační značka ani typ vozidla, kterým měl být přestupek spáchán. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je totiž podrobně specifikováno všech 7 inkriminovaných přestupků, které byly prvoinstančnímu správnímu orgánu dne 16. 10. 2007 oznámeny ve smyslu ust. § 123b odst. 2 zákona o provozu na poz. komunikacích Městskou policií Dubí pod výše citovanými 7 jednacími čísly, a to jednak jednotlivými čísly pokutových bloků, jak již soudem byly citovány výše, dále údaji o konkrétních výších uložených blokových pokut a zaznamenaných bodů v registru řidičů, dále přesnými právními kvalifikacemi deliktů jednání žalobce z hlediska zákona o přestupcích a zákona o provozu na poz. komunikacích, dále údaji o času a místě spáchání přestupků, dále přesnou specifikací vozidla z hlediska tov. značky a také registrační značky (shodně Škoda Octavia, r. z. 2U5 4719) a dále konkrétními údaji o kolik byla překročena maximální dovolená rychlost, přičemž u všech 7 inkriminovaných přestupků bylo shodně konstatováno, že došlo k jejich pravomocným projednáním díky uložení blokových pokut,

kteřé byly na místě zaplacený. Z právě uvedeného je evidentní, že prvoinstanční správni orgán ve svém rozhodnutí již náležitě vymezil jednotlivé přestupky, na základě kterých došlo k vydání dotyčného Oznámení o dosažení 12 bodů v registru řidičů a výzvě k odevzdání řidičského průkazu ze dne 28. 1. 2008, takže jsou bezpečně identifikovatelná a nelze je zaměnit s jinými.

Pro posouzení předmětného případu s ohledem na dosavadní průběh správniho řízení a stávající judikaturu správniích soudů včetně Nejvyššího správniho soudu má však zásadní význam námitka žalobce o tom, že motorové vozidlo řídila osoba blízká ve smyslu ust. § 116 občanského zákoníku a nikoliv žalobce, třebaže tato námitka byla uplatněna naprosto nekonkrétně, když žalobcem nebylo specifikováno, jakého přestupku se tato jeho námitka týká a ani na podporu této námitky neodkázal či rovnou nedoložil nějaký důkaz. Tato námitka v identické podobě přitom byla žalobcem uplatněna i v jeho odvolání proti prvotnímu prvoinstančnímu rozhodnutí i proti druhotnému prvoinstančnímu rozhodnutí, které předcházelo vydání rozhodnutí žalovaného, jež je předmětem tohoto přezkumu.

S ohledem na shora předestřenu neurčitou formulaci dotyčné námitky žalobcem prvně uplatněnou již v rámci odvolacího řízení před žalovaným, však bylo dle názoru soudu zapotřebí již v rámci odvolacího řízení buď vycházet z toho, že žalobce popírá pravdivost obsahu všech 7 oznámení Městské policie Dubí ze dne 10. 10. 2007 o uložení 7 pokut v blokovém řízení žalobci za 7 přestupků spáchaných na úseku dopravy v rozmezí od 10. 9. 2007 do 10. 10. 2007, nebo měl žalovaný vyzvat žalobce, aby konkretizoval, kterého přestupku či přestupků se tato námitka týká.

Je sice pravdou, že v minulosti zdejší soud v obdobných případech (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 3. 2009, sp. zn. 42 Ca 12/2008) konstatoval, že v řízení, které se týká oznámení o dosažení 12 bodů v registru řidičů a výzvy k odevzdání řidičského průkazu, správni orgány nejsou oprávněny blíže hodnotit skutkové okolnosti týkající se přestupků, neboť to není pro rozhodnutí věci podstatné, přičemž tento názor soud opřel o rozsudek Nejvyššího správniho soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 – 46, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 505/2005 a také na www.nssoud.cz, který se zabývá splněním podmínek přípustnosti vydání rozhodnutí v blokovém řízení, nicméně tento náhled zdejšího soudu byl v mezidobí překonán stávající judikaturou správniích soudů včetně Nejvyššího správniho soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správniho soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2145/2010 a také na www.nssoud.cz).

Soud se shoduje se žalovaným, že existují podstatné rozdíly mezi řízeními o jednotlivých přestupcích, které mohou být vyřešeny i v blokovém řízení podle ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích a řízením o námitkách proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče podle zákona o provozu na poz. komunikacích, kdy v rámci řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, avšak přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, ovšem mu byl zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů, zatímco v rámci řízení o přestupku, popř. i v eventuálně podaných opravných prostředcích proti rozhodnutí o přestupku je možno namítat např. že přestupek nespáchal obviněný z přestupku, že v řízení o přestupku byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, nebo že jednání obviněného vůbec není přestupkem. Soud se rovněž shoduje se žalovaným, že správni orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro

záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu ust. § 123b odst. 1, odst. 2 zákona o provozu na poz. komunikacích, dále zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k zákonu o provozu na poz. komunikacích. Správní orgán v tomto řízení však zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je. V tomto směru se ostatně vyslovil i Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, který je dostupný na www.nssoud.cz.

Skutečností ovšem je rovněž to, že posléze Nejvyšší správní soud v již shora vzpomínaném rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 – 76, k dané problematice ještě dovodil, že „*oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam sám o sobě nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů. Tvrdil-li stěžovatel, že v daném případě žádný přestupek nespáchal, bylo na místě, aby si žalovaný vyžádal příslušný pokutový blok (jeho část A, která zůstává správnímu orgánu), z něhož by bylo lze zjistit, zda stěžovatel svým podpisem stvrdil souhlas s blokovým řízením i s uloženou pokutou, tedy zda blokové řízení proběhlo“.*

Z právě uvedeného vyplývá, že v rámci přezkumu záznamu bodového hodnocení nelze za všech okolností vycházet pouze z oznámení o přestupku učiněného Policií ČR nebo obecní policií. Okolnost vylučující možnost správních orgánů vycházet pouze z oznámení o přestupku učiněného Policií ČR nebo obecní policií pak nepochybně představují i tvrzení, a to včetně ničím nepodložených, účastníka správního řízení, že žádný přestupek nespáchal.

Již výše přitom bylo soudem zmíněno, že v rámci odvolacího řízení, které se týkalo oznámení o dosažení 12 bodů v registru řidičů a výzvy k odevzdání řidičského průkazu, žalobce namítal, že motorové vozidlo řídila osoba blízká ve smyslu ust. § 116 občanského zákoníku a nikoliv žalobce. Za tohoto skutkového stavu bylo proto nutné, aby si žalovaný nejprve postavil na jisto, zda se tato námitka týká všech 7 přestupků spáchaných na úseku dopravy v rozmezí od 10. 9. 2007 do 10. 10. 2007, nebo jen určitého přestupku či přestupků, a na základě toho si pak vyžádal i příslušné pokutové bloky, resp. jejich část A, jež zůstává správnímu orgánu, které jsou zmíněny Městskou policií Dubí v jejích 7 oznámení ze dne 10. 10. 2007 o uložení 7 pokut v blokovém řízení (č. bloku BD A0187477, č. bloku BD A0187478, č. bloku BD A0187479, č. bloku BD A0187450, č. bloku BD A0187451, č. bloku BD A0187480 a č. bloku BD A0187476) za 7 přestupků spáchaných na úseku dopravy v rozmezí od 10. 9. 2007 do 10. 10. 2007.

Výše citovaných 7 oznámení ze dne 10. 10. 2007 Městské policie Dubí o uložení 7 pokut v blokovém řízení žalobci za 7 přestupků spáchaných na úseku dopravy v rozmezí od 10. 9. 2007 do 10. 10. 2007, na základě kterých je v dotýcném správním řízení prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán

přestupek a kdo jej spáchal, a proto v důsledku žalobcem uplatněné námitky o tom, že motorové vozidlo řídila osoba blízká ve smyslu ust. § 116 občanského zákoníku a nikoliv žalobce, tj. námitku zpochybňující údaje zaznamenané v těchto všech 7 oznámeních popř. jen v některých oznámeních, nebylo možné z těchto 7 oznámení či jen z některých z nich bez dalšího vycházet. Tato oznámení či jen některé z nich tak v daném případě samy o sobě nemohou být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího legitimně mohl vzít za prokázané, že žalobce se určitého přestupku dopustil, dále že tento přestupek byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti a zejména pak stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu soud proto uzavírá, že žalovaný pochybil, když před vydáním rozhodnutí ve věci samé si nevyžádal příslušné pokutové bloky (resp. jejich část A, jež zůstává správnímu orgánu), které jsou zmíněny Městskou policií Dubí v jejích 7 oznámení ze dne 10. 10. 2007 o uložení 7 pokut v blokovém řízení za 7 přestupků spáchaných na úseku dopravy v rozmezí od 10. 9. 2007 do 10. 10. 2007. Tím, že tak žalovaný neučinil, zatížil řízení, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, vadou řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal za základ svého rozhodnutí, dosud nemá oporu ve správním spise a taktéž vyžaduje zásadní doplnění ve shora naznačeném směru, a to za respektování ust. § 36 odst. 1, odst. 3 správního řádu.

Dále soud uvádí, že ve smyslu ust. § 52 odst. 2 s. ř. s. nepřikročil k provedení dokazování, jak navrhoval žalobce, a to spisem žalovaného, dále spisem Komise pro projednávání přestupků Magistrátu města Teplice, dále videozáznamy z kamer a výsledky blíže neurčených svědků. Dokazování v předmětném soudním řízení, jak navrhoval žalobce, soud vyhodnotil jako nadbytečné, když příslušný správní spis dostatečně zachycující pro souzenou věc relevantní skutkové a právní okolnosti daného případu byl žalovaným soudem již řádně předložen a soud jej tedy měl při své rozhodovací činnosti k dispozici. K důkazním prostředkům v podobě spisu Komise pro projednávání přestupků Magistrátu města Teplice, dále videozáznamů z kamer a výsledků blíže neurčených svědků pak soud poznamenává, že jejich provedení by nemělo žádný vliv na posouzení předmětného případu.

Soud se přitom pozastavuje nad tím, že žalobce přichází s návrhem na provedení rozsáhlého dokazování, které dle něj by mělo být pro předmětný případ zásadní, až v rámci soudního řízení, když již v řízení před prvoinstančním správním orgánem byl zastoupen týměž právním zástupcem, a to počínaje dnem 14. 2. 2008, a proto mu nic nebránilo v tom, aby návrh na provedení dokazování uplatnil již v prvopočátku správního řízení.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem proto soud nezbylo nic jiného než předmětnou žalobu vyhodnotit jako důvodnou. Soud tudíž napadené rozhodnutí žalovaného pro zjištěnou vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil a zároveň v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu výše uvedeným. Důvod pro zrušení prvoinstančního rozhodnutí soud neshledal, když ke shora popsanému pochybení došlo až v řízení před žalovaným. Pro úplnost soud směrem k žalovanému poznamenává, že v daném případě byly dány takové skutkové okolnosti daného případu, které vylučovaly aplikaci všech závěrů a postupů, které soud vyslovil a učinil ve svém rozsudku ze dne 17. 10. 2011, č. j. 15 A 123/2009 – 33.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 10.640,-Kč,

která se skládá z částky 2.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 6.300,-Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce JUDr. Jaroslava Savka po 2.100,-Kč podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 9. 2006 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání ze dne 21. 8. 2009 učiněné v reakci na výzvu soudu ze dne 16. 6. 2009 - § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 900,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1.440,-Kč představující 20% DPH z poskytnutých právních služeb vyjma zaplaceného soudního poplatku.

Dále soud uvádí, že za nedůvodně vynaložené náklady soud vyhodnotil žalobcem uhrazený soudní poplatek ve výši 3.000,-Kč za podání kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 6. 2009, č. j. 15 Ca 83/2009 – 25, jímž byl zamítnut žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, když žalobce dostatečným a hodnověrným způsobem neprokázal existenci okolností odůvodňujících přiznání odkladného účinku, neboť je ani netvrdil. Dále soud vyhodnotil za nedůvodně vynaložené i náklady za právní zastoupení žalobce JUDr. Jaroslavem Savkem včetně 20% DPH z poskytnutých právních služeb v rámci řízení o kasační stížnosti proti dotyčnému zamítavému usnesení ze dne 2. 6. 2009. V dotyčném zamítavém usnesení ze dne 2. 6. 2009 bylo totiž žalobci soudem uděleno náležité poučení o tom, že proti tomuto rozhodnutí nelze podat žádný opravný prostředek, přičemž toto poučení současně mělo oporu v ust. § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. Žalobce přes zastoupení advokátem se však tímto poučením neřídil a dotyčné zamítavé usnesení ze dne 2. 6. 2009 napadl kasační stížností, kterou ovšem vzápětí Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 58/2009 – 58, dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. odmítl pro nepřípustnost s poukazem na ust. § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. Z tohoto důvodu soud tyto náklady nevyhodnotil jako žalobcem důvodně vynaložené, a proto na jejich náhradu nemá žalobce právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. února 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová